

Arrest

nr. 118 486 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 30 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 17 juni 2009 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 juli 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 3 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17/06/2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [T., E.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts- adviseur dd. 17/07/2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde verzoekster, geboren op 3 november 2010, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde verzoekster (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“De DVZ besluit stereotiep louter tot de ongegrond om reden (i) dat uit het medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en (ii) dat uit het medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid of verzoeker lijdt

aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het is een vaststaand feit dat het medisch dossier dat overgemaakt werd voldoende duidelijk is en niet werd onderzocht door de DVZ en haar raadsgeneesheer.

Volgende vaststellingen zijn frappant:

- *Hepatitis B zou geen behandeling vereisen. Nochtans bewijzen de medische attesten het tegendeel. Hepatitis B is op zich levensbedreigend en dit levenslang: geen geneesmiddel voorhanden. Er bestaat een risico op opflakkingen, dit ten eerste bij stresssituaties. Een terugkeer naar zijn land van herkomst na jaren in België is zeker een dergelijke situatie. Een opflakking is nefast en levensbedreigend. Voor Hepatitis B is geen behandeling voorhanden in Noord-Ossetië wat alle internationale verslagen attesteren. De stereotiep motivering zonder enige onderzoek is werkelijk onaanvaardbaar, waar Hepatitis een zeer ernstige levensbedreigende aandoening is die levenslange strikte medische opvolging vereist!!!*
- *Dienen te lezen dat verzoeker 'tevens lijdt aan een alcoholverslaving' is nog meer onaanvaardbaar. Dit is duidelijk een copy-paste uit een ander dossier. Nergens staat te lezen dat verzoeker een alcoholverslaving heeft!!!! Verzoeker is geen alcoholieker. Dit betreft duidelijk een onterechte overname uit een ander dossier dat werd gekopieerd. Dit wijst er eens te meer op dat er geen degelijk onderzoek werd gevoerd maar een louter stereotiep motivering uit een ander dossier werd overgenomen. Dit kan niet, waar verzoeker ernstige aandoeningen heeft en zijn leven op het spel is!!!*
- *Zijn psychologische depressieve toestand is ernstig, daar waar melding wordt gemaakt in de medische attesten van suïcidaal. De ambtenaar geneesheer besluit daarentegen in één lijntje dat dit louter 'speculatief' is van aard?? Dit kan uiteraard niet. Ook psychologische aandoeningen dienen met de nodige ernst te worden onderzocht, eens te meer daar waar in Noord-Ossetië personen met psychische problemen geen zorgen krijgen!!!*
- *De ischias en artrose wordt door de ambtenaar geneesheer in één lijntje afgedaan als 'eerder banale aandoeningen'?? Dit is onaanvaardbaar!!! Geen enkel concreet onderzoek werd gedaan. Het betreft hier geen banale aandoening daar waar verzoeker zelfs een knieprothese met revalidatie nodig heeft, bij gebreke waaraan er een risico bestaat op levenslange handicap!!! Dit kan niet lukweg als banaal worden afgeschreven, intendeel.*
- *Een onderzoek naar het risico op onmenselijke en vernederende behandeling ontbreekt!!!! Nochtans zal verzoeker bij een terugkeer naar Noord-Ossetië bij een opflakking van de Hepatitis B (ongeneeslijke ziekte waarvoor levenslange medische opvolging is vereist) geen enkele behandeling kunnen krijgen. Ook is in Noord-Ossetië geen opvolging voor personen met psychologische problemen die volledige worden uitgesloten uit de maatschappij en gestigmatiseerd. Verder is een operatie tot het aanbrengen van een knieprothese door zeer gespecialiseerde technieken, zoals blijkt uit het medisch attest, bij gebreke waaraan levenslange handicap, al helemaal uitgesloten in Noord-Ossetië. Het is onbegrijpelijk daar waar het leven van verzoeker op het spel staat dat de ambtenaar geneesheer zeer kort door de bocht gaat en lukweg in enkele zinnetsjes zonder ernstig onderzoek besluiten maakt in stereotiep bewoording.*

Hoe dan ook blijkt uit het medisch dossier duidelijk dat verzoeker lijdt aan ziektes die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit en MINSTENS dat verzoeker lijdt aan ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling daar er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het DVZ deed opnieuw geen concreet onderzoek naar de medische toestand van verzoeker, meer bepaald geen onderzoek of de aandoeningen levensbedreigend zijn en er een risico is op onmenselijke of vernederende behandeling, en geen concreet onderzoek naar de mogelijke medische hulp en bijstand en beschikbaarheid-betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst.

De medische attesten zoals werden overgemaakt attesteren duidelijk dat het ernstige ziekten betreft en een regelmatige medische opvolging vereist is. Een stopzetting van de behandeling heeft ernstige gevolgen.

Met hepatitis B, zijn psychologische aandoening en ernstige knieproblemen loopt verzoeker een ernstig risico loopt voor zijn gezondheid en leven en MINSTENS op vernederende en onmenselijke behandeling.

Voor hepatitis B en ook de andere aandoeningen is er geen adequate behandeling in het land van herkomst.

Het DVZ erkent trouwens algemeen dat in Noord-Ossetië geen behandeling voorhanden is (zie ook eerdere beslissing dd. 17.9.2012).

De ziekte is levensbedreigend, daar waar hepatitis B steeds levensbedreigend is bij gebrek aan behandeling en daar waar duidelijk blijkt dat verzoeker bij afwezigheid van psychologische hulp hij riskeert zich van het leven te ontnemen.

Uit alle objectieve elementen van het dossier, meer bepaald uit de diverse medische attesten die werken overgemaakt, kon de levensbedreigende toestand worden afgeleid. De DVZ en haar adviserend Arts deden evenwel geen concreet onderzoek naar de aard van de aandoeningen van verzoeker. De aard van de aandoeningen zelf laten evenwel ontegensprekelijk toe te besluiten dat deze levensbedreigend zijn.

Ten onrechte deed het DVZ geen concreet onderzoek naar de aard van de aandoeningen.

Uit alle objectieve internationale verslagen blijkt dat de medische zorgen en voorradigheid van medicatie in Noord-Ossetie erbarmelijk en zorgwekkend is.

Het leven van verzoeker komt bij terugkeer in gevaar.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

4.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr 1995 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993 R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de DVZ haar beslissing steunde, staan flagrante fouten. Bovendien is dit advies louter stereotiep. Dit heeft verzoeker hierboven reeds voldoende aangetoond;

In het advies van de adviserende arts wordt geen enkel concreet onderzoek gedaan naar de aard van de aandoeningen.

Nochtans hepatitis B is steeds levensbedreigend. Dit volgt uit de aard van de ziekte.

Ook de psychologische aandoening is ernstig waar verzoeker suïcidaal is.

Verder is zijn knieproblematiek niet banaal, integendeel vereist dit een knieprothese met risico op levenslange handicap.

De medische attesten laten in casu duidelijk toe af te leiden dat de aandoeningen levensbedreigend zijn, MINSTENS risico op vernederende en onmenselijke behandeling. Dit laatste werd helemaal niet onderzocht, laat staan dat terzake enige motivatie voorhanden is. Nochtans diende de DVZ alle voorwaarden van artikel 9ter te onderzoeken en te motiveren.

De adviserend arts brengt geen enkel medisch verantwoorde motivering. Hij deed duidelijk geen enkel onderzoek naar de aandoeningen, maar beperkte zich tot een stereotiep motivering.

Deze motivering is geen valabele motivering.

Dient vastgesteld dat de DVZ anderzijds in voorgaande beslissingen wel dient toe te geven dat in Noord-Ossetië geen behandeling van hepatitis B en C voorhanden is.

De DVZ beschikt juist over Artsen-adviseurs om de ziektes en aandoeningen nader te onderzoeken en hieromtrent een advies te geven. Dergelijk medisch advies ontbreekt compleet in onderhavige zaak. Nochtans is hepatitis B steeds levensbedreigend.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier en eens te meer met de medische documenten en de aandoeningen en deze nauwkeurig te onderzoeken. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Zij bij gebrek aan dergelijk onderzoek dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak en de aandoeningen van verzoeker.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. [...]"

4.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

4.1.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer van 17 juli 2013, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, nu uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de hepatitis B niet wordt behandeld en ook geen behandeling behoeft; dat de ingeroepen depressie ook zonder behandeling en ongeacht het land van herkomst zijn beloop kent en over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert en waarbij tevens wordt opgemerkt dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en het vermelde zelfdodingsrisico van louter speculatieve aard is; en dat de ischias en de artrose eerder banale aandoeningen betreffen die niet noodzakelijk dienen te worden behandeld. Verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, doch de vaststelling dringt zich op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies wel degelijk voor elk van de door verzoeker ingeroepen aandoeningen heeft aangegeven om welke redenen hij deze niet weerhoudt in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten en stellen dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting, die in voorliggende zaak dienen te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet aldus duidelijk volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Ter staving van de bestreden beslissing wordt verwezen naar volgend advies dat een ambtenaar-geneesheer op 17 juli 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.01.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar het uit het Russisch vertaalde medisch attest zonder datum van dr. [M.C. B.], waaruit moet blijken dat er geen voorzieningen zouden bestaan voor de behandeling van hepatitis B en C in Noord-Ossetië.*
- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 26/08/2008, 03/02/2009, 20/07/2009 06/11/2009 26/02/2010 02/06/2010, 17/09/2010, 20/04/2011, 03/08/2011, 23/12/2011, 09/03/2012, 05/06/2012 en 17/07/2012 van de hand van dr. [V.], huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een depressie, ischias rechts en artrose van de linkerknie. Verder is hij ook gezonde drager van hepatitis B die geen behandeling nodig heeft omdat op labo geen leverstoornissen werden vastgesteld. Betrokkene lijdt tevens aan een alcoholverslaving.*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom, EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Aangaande de hepatitis b dient gesteld dat deze niet behandeld wordt en ook geen behandeling hoeft. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. De ischias en de artrose zijn eerder banale aandoeningen die niet noodzakelijk dienen behandeld te worden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekers overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

De ambtenaar-geneesheer besluit aldus dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De vaststelling dringt zich op dat de ambtenaar-geneesheer zich hierbij in zijn advies niet heeft beperkt tot de vaststelling dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging om te besluiten dat geen aandoeningen in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorliggen. Verzoekers betogen dat geen onderzoek werd verricht naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, doch gaan aldus voorbij aan de motiveringen dat de hepatitis B geen behandeling behoeft, dat de depressie ook zonder behandeling en over enkele maanden en spontaan gunstig evolueert en de behandeling hiervoor niet essentieel is en dat de ischias en artrose banale aandoeningen betreffen die niet noodzakelijk dienen te worden behandeld.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat de hepatitis B niet wordt weerhouden als aandoening in de zin artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, omdat de hepatitis B niet wordt behandeld en thans ook geen behandeling behoeft. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker een gezonde drager is van hepatitis B die geen behandeling nodig heeft omdat op labo er geen leverstoornissen werden vastgesteld.

Verzoekers betogen dat 'de medische attesten' het tegendeel bewijzen. Zij stellen dat de hepatitis op zich levensbedreigend is en dit levenslang en dat er hiervoor geen geneesmiddel voorhanden is. Tevens stellen zij dat er geen behandeling voorhanden is in Noord-Ossetië. Zij wijzen er ook op dat er een risico is op opflakkingen, ten eerste bij stresssituaties, en dat dit nefast is voor de ziekte-toestand. Verzoekers blijven evenwel in gebreke te duiden op basis van welke concrete medische attesten zoals deze voorlagen bij de aanvraag zou blijken dat de hepatitis B wel degelijk wordt behandeld in België of dat hiertoe actueel een behandeling is vereist. Zij blijven eveneens in gebreke aan te tonen dat de hepatitis B actueel een bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoeker. In zoverre verzoekers aangeven dat deze aandoening in de toekomst mogelijk kan evolueren naar een levensbedreigende aandoening – waarbij zij erop wijzen dat stresssituaties dit risico kunnen verhogen – dient verder te worden opgemerkt dat het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar de ambtenaar-geneesheer uitgaat van de actuele gezondheidssituatie. Er blijkt niet dat verweerder of de ambtenaar-geneesheer rekening dient te houden met mogelijke, hypothetische evoluties die een aandoening kan doormaken in een nabije of verre toekomst. Verzoekers weerleggen aldus de stelling van de ambtenaar-geneesheer niet dat de hepatitis B actueel geen gevaar inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, nu verzoeker gezonder dragen is en thans geen behandeling vereist. Het gegeven dat verzoeker wel wordt opgevolgd voor deze aandoening doet aan het voorgaande ook geen afbreuk, net zomin als het gegeven dat in Noord-Ossetië geen behandeling voorhanden zou zijn voor deze aandoening. Verzoekers maken aan de hand van hun betoog daarnaast ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer geen voldoende onderzoek zou hebben gevoerd in het licht van de ingeroepen hepatitis B van verzoeker.

Verzoekers betogen verder dat de vermelding in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker lijdt aan een alcoholverslaving duidelijk een copy-paste is uit een ander dossier. De Raad stelt op basis van de stukken van het administratief dossier evenwel vast dat in het door verzoekers ter ondersteuning van hun aanvraag voorgelegde medische stuk gedateerd op 9 maart 2012 wel degelijk melding wordt gemaakt van het volgende: "hij dreigt te verzinken in alcoholisme". De stelling van de ambtenaar-geneesheer vindt derhalve wel degelijk steun in de stukken die voorlagen bij de aanvraag. Verzoekers hun betoog dat deze stelling moet zijn overgenomen van een ander dossier kan aldus niet

worden aangenomen en er blijkt aldus evenmin dat de ambtenaar-geneesheer geen zorgvuldig onderzoek van de aangebrachte (medische) stukken zou hebben doorgevoerd.

Verzoekers betogen verder dat de depressie van verzoeker wel degelijk ernstig is, nu er in de medische stukken melding van wordt gemaakt dat hij suïcidaal is.

Op lezing van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze wel degelijk rekening heeft gehouden met deze vermelding in de medische attesten, doch oordeelde dat dit ingeroepen risico op suïcide louter speculatief is. De Raad merkt op dat het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op bepaalde punten strijdig is met de door de verzoekers neergelegde medische attesten en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (cfr. RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in de door hen voorgelegde medische attesten wel degelijk op gefundeerde wijze het reëel karakter van het risico op zelfdoding werd toegelicht. Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, doch blijven in gebreke aan de hand van concrete vermeldingen of vaststellingen in de door hen ter ondersteuning van de aanvraag aangebrachte medische stukken aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk handelende door dit vermelde risico als louter speculatief af te doen.

Nu ook op dit punt de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven depressie geen bedreiging inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit en, nu ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf deze aandoening spontaan in gunstige zin evolueert en de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is, er evenmin een reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, blijkt niet dat een onderzoek zich opdrong van de behandelmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer oordeelde immers dat ook zonder behandeling deze aandoening geen aanleiding zal geven tot een risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers gaan verder niet akkoord met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat de ischias en de artrose slechts banale aandoeningen zouden zijn die niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen vallen. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker een knieprothese met revalidatie nodig heeft en dat bij gebreke hiervan er een risico bestaat op levenslange handicap. Verzoekers blijven evenwel in gebreke te duiden op welk(e) medisch(e) attest(en) zij zich steunen. Uit de ter ondersteuning van huidig voorliggende aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt de noodzaak van een knieprothese niet. Gelet op het feitenrelaas uiteengezet in het verzoekschrift dient te worden aangenomen dat verzoekers zich hiervoor steunen op een medisch attest van 9 oktober 2012. Er blijkt evenwel niet dat verzoekers dit medisch attest hebben voorgelegd aan het bestuur in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt beoordeeld in de bestreden beslissing. Dit medische attest werd wel gevoegd bij de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 oktober 2012 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekers er voor hebben geopteerd om op 18 oktober 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te richten aan het bestuur, legt het bestuur nog niet de verplichting op om deze aanvraag samen te voegen met de eerdere aanvraag en zich hierover in een enkele beslissing uit te spreken. Er blijkt dan ook niet dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies rekening diende te houden met het medisch getuigschrift van 9 oktober 2012 zoals voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 oktober 2012. Dit medisch getuigschrift zal het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke beslissing van het bestuur, waartegen verzoekers eveneens hun rechten kunnen uitputten. De vraag of de ambtenaar-geneesheer op correcte en zorgvuldige wijze en in redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen kon komen, dient te worden beoordeeld op basis van de concrete medische attesten zoals deze voorlagen bij de aanvraag van 30 januari 2009. Verzoekers blijven volledig in gebreke hun uiteenzetting te betrekken op de bij deze aanvraag voorgelegde medische stukken. Zij blijven in gebreke aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de medische gegevens zoals deze voorlagen bij de beoordeelde aanvraag, niet tot de door hem gedane vaststellingen kon komen.

Zoals hierboven reeds aangegeven, heeft de ambtenaar-geneesheer op basis van de verschillende door verzoekers voorgelegde medische stukken bepaalde vaststellingen gedaan en aldus geantwoord op de door de verzoekers neergelegde attesten. Verzoekers maken niet op concrete wijze aannemelijk op welk punt de ambtenaar-geneesheer verzoekers medische situatie aan de hand van de bij de huidig

vooriggende aanvraag aangebrachte medische stukken niet zorgvuldig zou hebben onderzocht. Verzoekers betogen dat geen onderzoek werd gevoerd naar de aard van de ingeroepen aandoeningen, die volgens hen levensbedreigend zijn, minstens een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient evenwel te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek in deze zin heeft gevoerd. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies en dat zij van oordeel zijn dat hun medische aandoeningen werden geringschat, de Raad niet toelaat te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer.

Nu de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven aandoeningen geen bedreiging inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit en hij eveneens vaststelde dat ook zonder behandeling deze aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt niet dat een verder onderzoek zich opdrong van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.4. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van ingediende asielaanvragen. Er kan niet worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers verstrekken in dit verband ook geen nadere toelichting.

4.1.3.5. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stellen als volgt:

“[...] De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoeker in gevaar word[t] gebracht.

Daarenboven zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoeker inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten zeerste worden verstoord.

De veiligheid van verzoekers en hun dochtertje komt bij terugkeer ook in gevaar.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is. [...]”

4.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat inhoudt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met

andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers wijzen op een gevaar voor de gezondheid en het leven van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt evenwel geoordeeld dat de medische aandoeningen van verzoeker geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet en er blijkt aldus niet dat zij zich nog dienstig kunnen beroepen op enig ernstig gevaar voor de gezondheid of het leven van verzoeker. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing enkel een antwoord inhoudt op de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 januari 2009 op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij zij zich steunden op de medische problemen van verzoeker. Er blijkt aldus evenmin dat verzoekers zich, ter nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel, dienstig kunnen beroepen op enig sociaal en psychologisch evenwicht dat zij vonden in België, op een verstoring van hun sociaal leven of op een gevaar voor hun leven bij terugkeer naar hun land van herkomst omwille van redenen die los staan van de medische problematiek van verzoeker. De bestreden beslissing legt verzoekers als dusdanig ook geen verplichting op om terug te keren naar het land van herkomst.

De uiteenzetting van verzoekers laat de Raad niet toe vast te stellen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekers voeren in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunnen gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze 5 jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers en hun dochtertje vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. [...]

4.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze enige beoordeling wordt doorgevoerd in het licht van deze verdragsbepaling. Er dient verder te worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er niet toe strekt verzoekers privé- of gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekers aandoeningen geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Verzoekers maken aldus met hun betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS